

Andsfelagsskapur millum Dagblaðið og nasistiska blaðið Fædrelandet!!!

Hesa seinastu tíðina hava Dagblaðið og ÓJR vákað sær í skrivning um nasismu og sosialismu, har roynt verður at geva sosialistum og javnaðarfólki æruna

fyri Hitlertiðini — ta so-nevndu nationalsosialismuni.

Tað skal ikki tað stóra hugfloðið til at draga paralellir millum høgra-

rákið i dag og so tað høgraræk, sum tók seg upp við nasistunum i Týsklandi og fasistunum i Italia.

ÓJR. — honum líkt —

roynir at sammeta sosialistar og javnaðarfólk við teir táverandi nationalsosialistarnar og roynir at prógva hetta við at visa til orðið »Nationalsocial-

isma».

Til hetta er at siga, at heitið á einum flokki nýtist ikki at siga nakað um stevnuna hjá flokkinum. Vit hava bæði demokratiskar og kristiligar flokkar, sum ikki svara til navn sitt.

Tað, sum má vera avgerandi, er, hvat ein flokkur stendur fyri, okk her hava vit mangan vist á samsvarið millum Dagblaðið, málagn folkeflokksins og so nationalsosialismuna.

Fyri at lesarin ikki skal nýtast at ivast í hesum samsvari, so fara vit at prenta eina greið, sum

stóð i danska nasistiska blaðnum Fædrelandet tann 1. juli 1939. Greinin snúði seg um kenda danska rithøvundin Martin Andersen Nexø.

Tá tú hevur lisið hesa grein, spyr tú teg sjálvan, hvussu tað kann bera til — um tað nú er tilvildin, at skrivningarlag kann vera so meinlikt við nærur 50 ára millumbili.

Og tú svarar beinanvegin, at orsøkin er sjálvandi tann, at tað her snýr seg um einki minni enn ein andsfelagsskap.

Fædrelandet skrivur:

Fremragende kommunist

Fornylig fejredes den kommunistiske digter og agitator Martin Andersen Nexø i anledning af, at han fyldte 70. At Martin Andersen Nexø er stor som digter, ved vi alle. At han også er stor som kommunist, ved måske ikke alle, men enhver, der har blot nogenlunde grundigt kendskab til den Ånd, der gennemtrænger kommunismens føerskikkelser, vil i hvert fald vide det.

Vi, der har gjort os umage for at forstå denne ånd, har jo beundret den hårfine sans, med hvilken disse førere har forstået at skelne mellem de besnærende, hjertevindende, teoretiske dogmer og den mere brutale faktiske virkelighed. Vi har lært, hvor klar en forståelse, disse førere har af deres egen høje værd, sammenlignet med den gemene hob af vildledte proselyt-er. Vi har konstateret for eks. i Spanien — tilstedeværelsen af fyldte forråds-kamre for førerne medens »folket» sultede. Vi har lært at indse det selvfølgelig i, at disse rapkæftede førere altid har sørget for at bringe sig selv i sikkerhed i god tid — medens de har udsendt ildnende op-råb til »folket» om at kæmpe til sidste blodsdråbe.

Vi kan daglig gennem systempressen konstatere, at disse førere endnu ingen nød lider, men lever i gode kår rundt i de verdensbyer, hvor livet er værd at leve, når man er velforsynet med jordisk gods. Og penge lugter jo ikke. Det gør jo ikke engang penge eller værdier, der er røvede fra lig! Læg mærke til, hvor storartet vore hjemlige folkeførere trives! (Det gør jo ingen forskel, at disse kalder sig Socialdemokrater. Ifølge fremragende og anerkendte Socialdemokraters åbne udsagn er kommunisme og socialdemokrati blot to forskellige betegnelser for den samme ting).

I en nylig afødd førers nekrolog hed det: »Han var en erfaren og dygtig mand, der forstod at få noget ud af enhver situation. Vel blev den fattige teglbrænders søn aldrig nogen svane, men han foretrak også nok så meget direktørstolen i kongeriget Danmarks Hypothekbank, når det da ikke kunde blive en stol i den røde bygning». — Altså en ministertaburet.

På samme måde har de marxistiske førere som helhed forstået at »få noget ud af enhver situation», vel at mærke til øjeblikkelig fordel for dem selv. At samtidig levedumheden for »folket» er forringet i så høj en grad, at danske arbejdere nu i hele karavaner må drage til Tyskland for at opnå arbejde, angår tilsyneladende ikke D'herrer førere. Tværtimod søger de også »at få noget ud af denne situation», idet de nu daglig praler med, at arbejdsløsheden bliver mindre og mindre! Selvfølgelig meddeler de intet om, at det er Tyskland, der hugger ind på den.

Nu var jeg lige ved at glemme Martin Andersen Nexø: Han har også tilfulde lært, at teori er eet, praksis er andet! Hvor har han i sin tid formået at gribe os om hjerterne med sine skildringer af Pelle og Ditte Menneskebarn! Han har stået for os som eet af de mest følsomme og forstående mennesker, der nogensinde — efter Kristus — har betrådt Guds grønne jord. Lige indtil vi for nogle få måneder siden læste i aviserne, at han havde meldt sin 17-årige tjenestepige til politiet, fordi hun havde stjålet en pjalt frakke eller kjole fra fru og forladt sin plads. Da slap beundringen op! Meget værre blev det, da vi senere læste, at pigen i retten, hvorhen hun selvfølgelig — som den forbrødske, hun var — blev ført af politing).

Frømhald á síðu 13

Nýtið BELFLORA

hvørja ferð tit geva plantunum vatn og fáid eins gott úrslit sum rætti urtagarðsmaðurin.

Nýggju og virknu plantutøðini Belflora birta eftir fáum døgum nýtt lív í urtapottarnar.

Lætt at fáast við — gevið bert plantunum BELFLORA hvørja ferð tær fáa vatn.

Minni taðing, men javnt og samt er betri fyri planturnar enn i meira lagi av og á.

Byrjið við BELFLORA nú og haldið fram við góðu røktini, har urtagarðsmaðurin slepti.

BELFLORA til øll plantufólk
— eisini til teirra, sum ikki áður hava torað